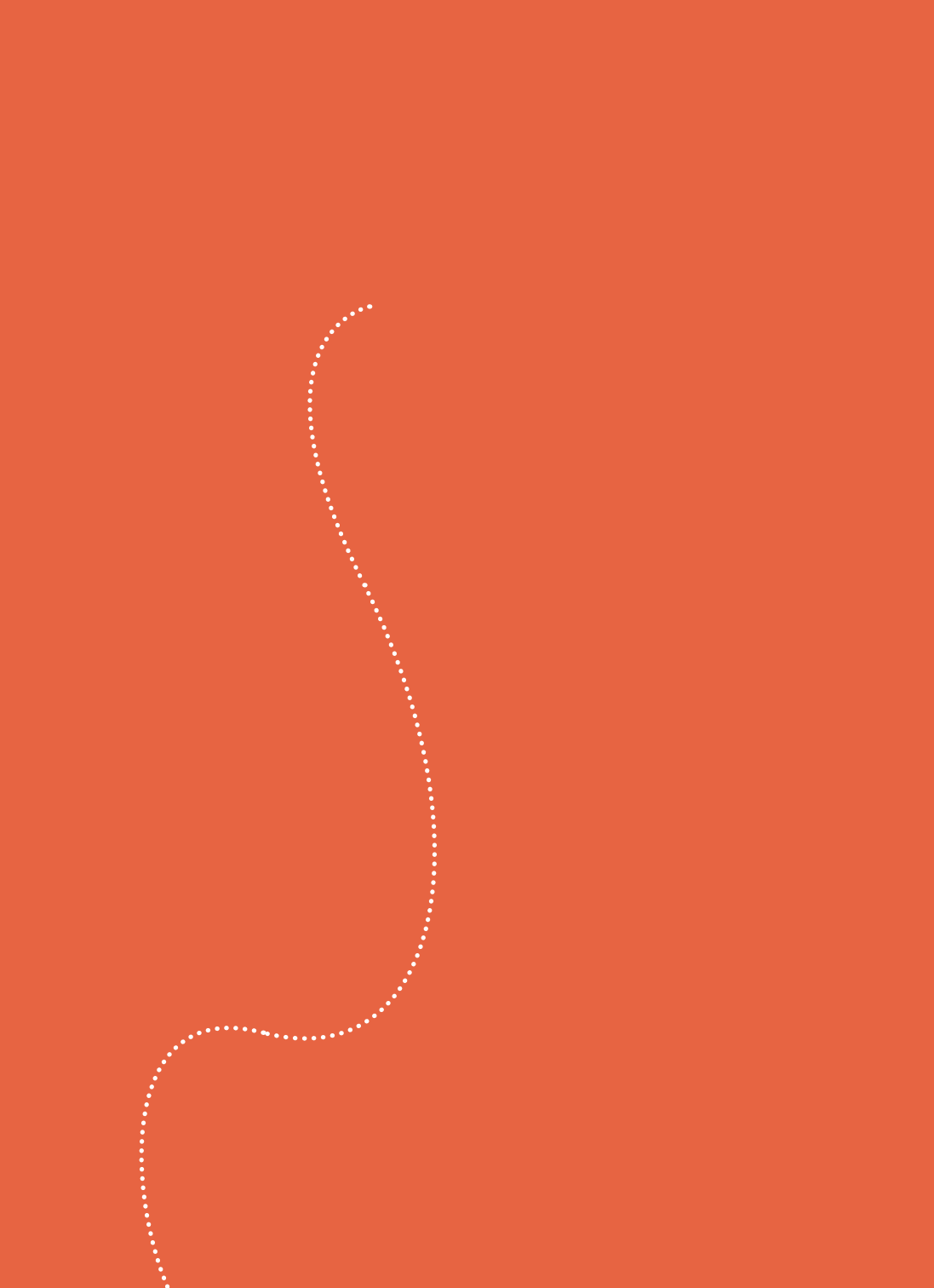

1

Entre el riu i la carretera gran està la vall.

Tres coses la fan ser com és:
el riu, la carretera gran
i els galliners. N'hi ha pertot arreu.

Si mireu a la dreta
hi ha un galliner, que es diu
el Galliner de la Bicoca,
perquè es troba exactament entre el riu
i una gran vinya de raïm blanc.

Si mireu a l'esquerra
hi ha un altre galliner, que es diu
el Galliner dels Bota-séquies,
i no es diu així per cap
casualitat, sinó perquè
es troba exactament a un pas
de la carretera gran, de la qual
el separa només una séquia.
Que a més a més, quan salten la séquia
les coses no acaben sempre bé,
perquè per la carretera gran, ja se sap,
els cotxes van molt fort.

Mirant endavant i mirant
endarrere, hi ha altres dos galliners:
el dels Fanfarrons
(que òbviament és el més extens,
i lluminós, i gran
de tots els galliners) i un altre,
el de Montpelat, anomenat així
per la posició: es troba de fet
sobre una lleugera altura
i fa de mirador sobre tota la vall.

De tota manera: si tots aquests
galliners us han desorientat,
no cal patir! Si feu cap
a qualsevol dels galliners, ja veureu
que de seguida trobareu la carretera.
N'hi ha una, només una,
i passa molt prop dels quatre.

la Vall

2

Tot va començar al Galliner
dels Bota-séquies, a l'hora que
les gallines se'n van a dormir,
és a dir aviat. Molt, molt aviat.

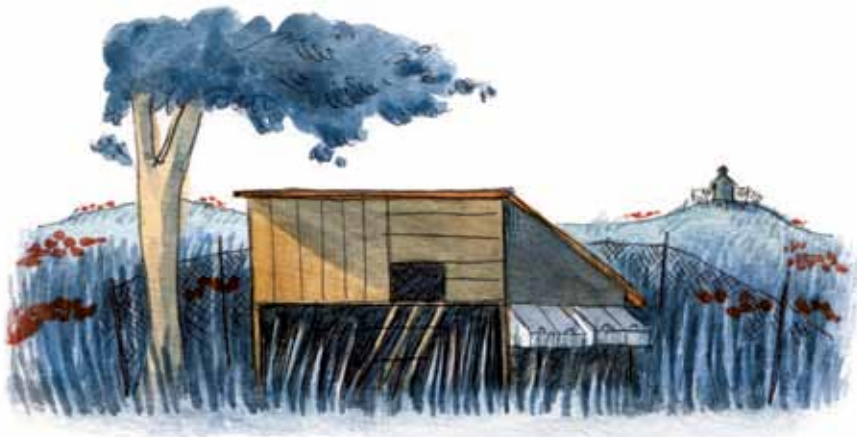
Ja hi havien entrat totes,
saltant una per una,
hi havia entrat també el gall,
que, com tots els galls,
preparant-se per a la millor
manera de cridar el matí,
estava ja dormint.

Així doncs, en la penombra, les gallines d'aquell galliner enllestien els últims preparatius, mentre en segon terme se sentia, profundament i constant, com roncava el gall.

Aquell segon terme, d'altra banda, es podia sentir, igual de profundament i constant, a tots els galliners de la vall, on més o menys les coses anaven de la mateixa manera.

I de la mateixa manera haurien continuat encara, com totes les nits.

Però aquella nit...

A les 20 hores i 36, la senyora 133, per a les amigues senyora Blanquina, es va espolsar per última vegada, i fent-ho... li va caure una ploma.

«Ei! Mira!», va cloquejar, i rient-se'n, es va fer una ullada a les ales, i al pit, i a les potes, al coll, al darrere...

«Potser n'hauria de perdre
més sovint, de plomes», va comentar.
«Ara estic realment bé!»

Ara bé, heu de saber
que la senyora Blanquina
no era una gallina
gens vanitosa. Mai una xafarderia,
ni cap mala paraula
contra les altres, ni encara que alguna
passés per davant del gall
mirant-lo amb ulls tendres
i aixecant la cua al vent.

Anava quasi sempre a la seva i sovint llegia
un llibre de poesies mentre covava els ous.

Tot i això...

A les 20 i 39, la gallina 134,
per a les amigues senyora Negreta,
no podent adormir-se,
parava l'orella.
Encara no havia acabat de sentir aquelles paraules,
que es va alçar de cop i volta sobre la barra
i va inflar el pit.

«Escolteu això que diu
l'amiga Blanquina...
Que s'arrenca les plomes a posta
per a estar més bonica!»

La senyora Negreta (cal dir-ho
i ella mateixa ho deia sempre)
no era de cap manera una gallina
xafardera. GENS! Sinó al contrari,
més aviat honrada, discreta,
i no hauria dit mai ni una sola
mala paraula. MAI!

Així i tot,
a les 20 hores i 41, Negreta es va girar
cap a la senyora Cuablanca,
és a dir, la gallina número 135,
que ja dormia.

Però quan va sentir allò
que va sentir, la senyora Cuablanca
es va despertar amb un sobresalt i va dir,
inflant el pit també ella:
«Què? Blanquina vol conquerir
el gall? Arrencant-se les plomes?
Oh, per tots els grans de blat de moro!».

I va continuar encara:
«Qui ho hauria pogut dir,
que una gallina tan respectable
i discreta i seriosa i honrada
es pogués tornar de sobte
tan descarada i vanitosa i...
i... i tocada del bolet!».

Així doncs, a les 20 i 50, la gallina 135,
la respectable senyora Cuablanca,
es va girar cap a les seves companyes
i els va xiuxiuejar: «Oh, escolteu!
No m'agrada dir noms,
però n'hi ha alguna, aquí, entre nosaltres,
que de nit...».

«De nit, què?»
«De nit, d'amagat,
s'arrenca les plomes a posta
per estar més bonica!»
«Si jo fos el gall, la menysprearia!»

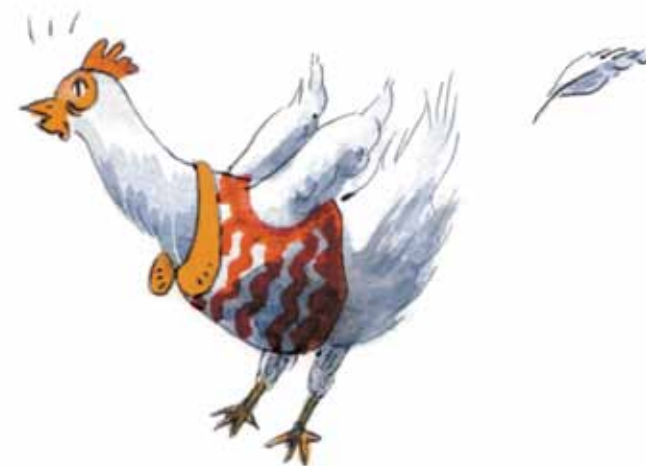
«Les plomes? A posta? I per estar més bonica? Oh, per tots els grans de blat de moro de la terra!»

Murmuris de menyspreu es van escampar com una ona fins a la gallina 139, la senyora Mitjacua.

Tampoc no era ella una gallina xafardera ni xerraire.
Oh, no! NO, NO, NO, NO!

Tot i això, a les 20 i 55,
la senyora Mitjacua va exclamar:
«Quina vergonya! Quina deshonra!».

I ho va contar tot a la seva veïna,
gallina 200, la qual, dissortadament,
bé perquè tenia el son profund,
bé perquè era una mica sorda,
no es va despertar.

No es va despertar?
Com és que no es va despertar?
Però ara la notícia ha de circular,
i de pressa!

I de fet dalt de la branca
estava l'òliba, que sentir-hi
hi sentia prou bé, més ben dit:
cada vespre, s'ajocava a posta
vora la finestra del galliner
per sentir-ho tot millor.

Encara no havia acabat de sentir allò que va sentir,
eren exactament les 20 i 57,
que va cridar indignada, obrint del tot el bec:
«Una gallina que s'arrenca
les plomes ella mateixa per estar
més bonica? I que per tocar el cor
al gall es moriria de fred?
Oh, per totes les sargantanes!
En quin temps vivim, que hem vist ja de tot!»

«Xxxt... Abaixa la veu!»,
la va reptar a l'instant
el Mussol, que ho havia escoltat
tot des del seu amagatall, amb un ull
tancat i l'altre obert.

«No deus voler que et sentin
els pollets!», va continuar.
«Què pensarien davant
un comportament tan insensat,
i descabestrat! Bon exemple!
És del tot necessari que fem córrer
la veu, abans que alguns mals
costums els influencien!»

Va remugar encara un poc, després va volar
directament cap al niu dels coloms.
Eren ja les 21 i 01.

No hi havia temps a perdre.

Puntuals, a les 21 i 07, tots
els vint coloms van inflar
el pit i van parrupar en senyal
de menyspreu: «A totes les tripulacions!
Ràpid! Difondre missatge amb urgència!».
I encara que ja era ben fosc,
es van envolar, uns cap al riu,
uns altres cap a la vinya, els altres
cap al Galliner de Montpelat.

«Desperteu, gallines! Desperteu!
Tristes notícies ens arriben del Galliner
dels Bota-séquies. Tristes! Tristíssimes!
Tanmateix són veritat! Totalment veritat!
Una gallina, de la qual per respecte
no es diu el nom, ha mort congelada
per haver-se tret ella mateixa
totes les plomes per tocar el cor
al gall!»

«Morta? Congelada?
Per tocar el cor al gall!»

La gallina 540, per a les companyes
senyora Panxamunt, no podia
creure en les pròpies orelles,
i de menyspreu i d'horror
per poc no es desmaia.

I encara que ella tampoc no era
una gallina xafardera, a les 21 i 17
es va afanyar a comunicar la notícia
a la gallina 541, després a la 542,
i a la 543...

I aquestes ho van dir després a la 544,
a la 545, a la 546 i a la 547...

Fins que la gallina 560,
la respectabilíssima senyora
Becairós, que no era gens
xerraire ni xafardera (oh, no!),
es va decidir a despertar el gall.

D'altra banda, davant un fet
tan greu, no es podia certament
perdre gens de temps.

Eren ja les 21 i 27,
i ja devia fer prou temps
que la malifeta s'havia produït.

